

יצאתי לתור אחריו, אלי

ארבע סונטות־קודש

תרגום: שמעון זנדבנק

19 "סונטות־הקודש" (Holy Sonnets), שראו אור אחרי מות המשורר, רובן במהדורות 1633 ו-1635 של שיריו, הן בלי ספק שיא שירתו הדתית – להבדיל מזו החילונית/ארוטית – והן מתאפיינות בסערת הנפש וריבוי הקונפליקטים הממלאים אותן. תודעת החטא, אימת המוות (או ביטולו כביכול) והקריאה העצמית לחרטה והכאה על חטא מציינות גם את 4 הסונטות המתורגמות כאן. האחרונה בהן נכתבה בעקבות מות רעייתו (1617), שמתה בגיל 33 בלידת ילדם השנים־עשר.

הסונטות נכללות במבחר שירת דאן בתרגומי, שיראה אור השנה בהוצאת "הספריה החדשה לשירה". לא פעם ויתרתי כאן על חריזה לטובת השטף הדיבורי, המציין את סגנונו של דאן.

ש"ז

נפש שחורה שלי

הוא מיחל שיכלא לעד.
כן, אם תפי על חטא, מבטח לך חסד –
אך מי יחן חסדו לך מתחלה?
עטי שחורים של אבלות קדושה
או סמך בלשת כסמקות חטאך,
או רחצי בדם אדם של ישו
שנפש אדמה ילבין פלאים.

נפש שחורה שלי, זמנת לדין
מפי החלי, הוא שגריר המות.
את כצלן שבנכר בגד
ושוב אינו מעז לשוב הביתה;
או כנגב, שעד גור־דין־המות
פלל ליום צאתו מתא כלאו,
אך משעה שהוא נשלח להרג

מדוע הברואים עובדים אותנו?
 על מה נותנים לי יסודות עולם
 מחיית חיים, והם זכים ממני,
 פשוטים, לוקים פחות ברקבון?
 על מה ישח ראשך, סוס נבער?
 מדוע תתחזו, שור וחזיר,
 לרפיי-אונים, קטולי מגלב יחיד,
 במקום לטרף את כל מין האדם?
 חלש אני, אבוי, שפל מכם,
 הן לא חטאתם, אל ירח לבכם.
 אך השתאו לפלא רב מזה:
 את הברואים מכפיף הטבע לנו,
 אבל בוראם, פטור מטבע ומחטא,
 למעננו, ברואי-אויביו, גוע ומת.

אל רהב, המוות; אם קראוך אדיר –
 אינך אדיר, הו מות אמלל;
 אם נדמה כי חסלת אדם – הוא לא מת,
 וגם אותי להמית לא תוכל.
 שנה ומנוחה, שהן רק צלמיה,
 נעם שופעות, ומה גם אתה,
 ומיטב אנשינו יקדימו ללכת
 אתך – רגע גוף ותשועת הנשמה.
 עבד אתה לגורל, ליאוש,
 עם רעל וחלי אתה מתגורר,
 ופרג וקסם סמי הרדמה
 יעילים הם ממך – ומה תתיהר?
 אך שנה קלה – ונקיץ לצמיתות,
 ואתה, מר המוות, אתה מות תמות.

מיום שזו שאהבתי...

אך למה אשחר אהבה עוד ועוד
 כשאתה מושיט אהבה לי תחתייה,
 ולא רק חרד פן אסב את מיטב אהבתי
 לעדת קדושים ושרפים ברקיעיה,
 אלא ברב עדנת קנאתך מתירא
 פן יבואו עולם ובשר ושטן ויכבוך.

מיום שזו שאהבתי שלמה את חובה
 לטבע, וחסד חיי וחיייה מת,
 ונפשה נחטפה באבה למרומים,
 רוחי על פתחי מרום מצותת.
 סגדתי לה, ומכאן יצאתי לתור
 אחריה, אלי, כפלגים ההולכים מעינה,
 ואף כי מצאתי אותך ותרוה צמאוני
 מזה צמא קדוש עודני.